

[Knud Jespersen.]

være organet for højere oplysning, i al fald slet intet har fattet og heller ikke læst noget i de dokumenter, idet de siger, at hr. Knud Jespersen kunne passende forlange pengene i Østtyskland. Ja, det kunne jeg godt, jeg kunne også forlange dem i Sverige, de er nemlig lige erstatningspligtige. Men til overflødighed skal jeg gøre opmærksom på, at hvis Østtyskland, DDR, skyldte Danmark penge, ville vi også have forlangt dem. Det er imidlertid Vesttyskland, det er Danmarks allierede i EF, det er Danmarks allierede i NATO, og det er efter sigende statsministerens gode ven hr. Schmidt, der er kansler; så kunne man da i det mindste udvirke, at vi fik nogle af renterne.

Finansministeren (Heinesen):

Som hr. Knud Jespersen har nævnt i sin mundtlige begrundelse og i øvrigt også i sin skriftlige begrundelse for spørgsmålet, blev et omtrent enslydende spørgsmål stillet af ham selv den 4. december 1974.

Uanset at spørgsmålet denne gang vedrører renter af Danmarks erstatningskrav, vil svaret nødvendigvis blive det samme. Danmark har ved Parisaftalen af 14. januar 1946 om erstatningsopgøret med Tyskland efter anden verdenskrig og senere igen ved Londonaftalen af 27. februar 1953 om Tysklands krigsgæld m. v. forpligtet sig til ikke individuelt at forfølge sine erstatningskrav over for Tyskland.

Behandlingen af disse krav, herunder den endelig fastsættelse af deres størrelse og af deres forrentning, er udsat, til endelig afgørelse af krigsskadeserstatningsspørgsmålet foreligger.

Knud Jespersen (DKP):

Med al respekt for embedsmændene vil jeg gerne sige, at det er interessant, at man har et gammelt svar liggende på et gammelt spørgsmål, og når man så stiller et andet spørgsmål, så får man det gamle svar, selv om man har en anden finansminister.

Det, jeg har rørt ved i øjeblikket, er ikke erstatningskravet. Det ville jeg meget gerne, for Vesttyskland skylder os ca. 50 mia kr., og så har jeg kun regnet med en procentsats i renter på 5, og da riget fattes penge og Danmark i kraft af sine tåbeligheder omkring fællesmarkedet er kommet til at

skyldte Vesttyskland omkring 3,5 mia kr. for at holde kronens værdi oppe — og den er tvivlsom — så synes jeg, det var rimeligt, at man tolkede både præambelen og Potsdamaf-talerne på en sådan måde, at man sagde, at indtil det fælles internationale krav rejses om at sikre Danmark den totale erstatning, så rejser vi som nation spørgsmålet om i al fald at lade renterne komme til udbetaling.

Det er muligt, at finansministeren har glemt det, men i sin tid havde vi det samme problem med vores krigsskaderamte personer, hvor Danmark var så fin ikke at genere vesttyskerne med at rejse det spørgsmål. Det gjorde alle andre med det resultat, at det var danskerne, der sidst af alle fik erstatning. Hvorfor i alverdens riger og lande vil den finansminister, som jeg har mistænkt for at have forstand på økonomi — det kan man godt nok ikke se på landets regnskaber, men jeg har ham mistænkt for det — indtage sådan en underdanig holdning? Kunne man da ikke prøve at tale med sine allierede i NATO og EF om betaling af de renter og påberåbe sig den internationale aftale?

Og så er der også spørgsmålet, om ikke aftalen af 1946 rent internationalt og folkeretsmæssigt i virkeligheden er opfyldt med Helsingforsaftalen, men det kan vi jo vende tilbage til i et andet spørgsmål.

Jeg spørger endnu en gang: vil finansministeren da ikke have de penge, som Danmark har brug for? Det vil være interessant at få et svar herpå.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg tror, jeg må minde hr. Knud Jespersen om, at Londonaftalen blev ratificeret af Danmark den 29. september 1953, og i Londonaftalens artikel 5 står bl. a. følgende:

„Behandlingen af fordringer“ — jeg gentager fordringer — „hidrørende fra den anden verdenskrig, som lande, der under denne krig var i krig med eller besat af Tyskland, og sådanne landes statsborgere har mod det tyske rige og dets organer, herunder omkostninger ved tysk besættelse, tilgodehavender opstået på clearingkonti under besættelsen og fordringer mod Reichskreditkasserne, vil være at udsætte, til en endelig afgørelse af krigsskadeserstatningsspørgsmålet foreligger.“

Det er finansministeriets opfattelse, og